

„Hun er gift, ja. Hun var hernede med Gemalen — det hellige Asen!“

„Hvad er det nu, han hedder?“

„Bieber — Dr. Bieber.“

„Ja, rigtigt! Jeg husker, jeg har set ham der i Huset. Han udmærkede sig just ikke ved Legemsskønhed. Han lignede nærmest en Vombat.“

„Ach was — Legemsskønhed!“ udbrød Mandslingen og snoede med en ametystfunklende Haand de buskede Ender af sit Krigerskæg.

„Han var maaske selv meget rig?“ spurgte Per.

„Rig? Nej, en fattig Djævel var han. Veed De ikke det? En kostelig Historie! Der fyldte de omsorgsfulde Forældre deres Hus med forgældede Baroner og Officerer, for at Datteren skulde gøre et standsmæssigt Parti. Alle borgerlige unge Mænd holdt de paa Afstand. Kun den tykke Dr. Bieber tænkte de ikke paa. Han var Amanuensis hos deres Læge, — og saa blev det naturligvis netop ham!“

„Ja vist,“ mumlede Per pludselig aandsfraværende, — hans Blik hang stadig som fortryllet ved den unge Kvindes Træk.

„Naar De har været Gæst i Forældrenes Palæ i Thiergarten, saa veed De sagtens ogsaa, at dette nærmest var et forgyldt Helvede for den unge Dame. Moderen holder ganske ugenert en hel Stab af betalte Galaner, og Faderen er simpelthen en Kæltring. For enhver Pris vilde Datteren ud af det Liv — det er Forklaringen! Jeg tror, hun havde taget omtrent en hvilken som helst nogenlunde præsenteret og skikkelig Mand, der havde haft Mod til at bortføre hende.“

Per vendte sig fra Billedet og saa gennemtrængende paa den lille snaksomme Maler.

„Bortførte han hende?“

„Naa, ikke just bogstaveligt. Men han havde altsaa Øje for sine Chancer. Og trods sin Grimhed og Fattigdom og sin endog meget borgerlige Fødsel — hans Fader er en Slags finere Marskandiser — havde han fornødent Mod . . . eller Selvtillid . . . ja vi kan godt sige Indbildskhed . . . til at forsøge sit Held. Maaske